
ДРАКОНИ ТІРЕНА: КНИГА ДРУГА
ДВІР ТАЄМНИЦЬ І ПОЛУМ'Я
НІНА ФРОСТ

НІНА ФРОСТ

Двір таємниць і полум'я

Court of Secrets and Flames

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Court of Secrets and Flames, Nina Frost.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1

Сонце виблискує на океані, фарбуючи блакитну воду в золото, поки ми линемо високо над хвилями. На жаль, становище, у якому я опинилася, заважає насолоджуватися краєвидом. Як би мені не кортіло врізати коліном по родинних коштовностях чоловікові, що править за мої особисті повітряні перевезення, зараз не час. Моє життя, можливо, суцільна катастрофа, але я ще не готова завершити його смертельним зануренням у море.

О, перепрошую, я сказала «родинні коштовності»? Мала на увазі *королівські* родинні коштовності. Бо, як з'ясувалося, чоловік, що тягне мене через океан на руках, насправді принц. І не просто принц. Ні, мій льотний інструктор і колишній коханець, наслідний принц Тірену.

Брат короля Джаспера.

Ворог мого королівства.

Ніколи, і я справді маю на увазі ніколи, навіть у найсміливіших мріях я не передбачала, що чоловік, якого я знала як Стерлінґа Торна, вирве мене з Флайтгейвена, викриє себе як чужинця, розкривши пару крил, і поволоче мою дупу до ворожого королівства, а я чіплятимуся за нього, як мавпеня.

Тепер замість того, щоб завершити перше випробування в аклеріській льотній академії, я опинилася в клітці з гурту крилатих тіренських воїнів, у моїй особистій версії трьох пекол.

А «гурт» узагалі правильний термін для групи крилатих тіренців, чи правильніше сказати «рій»? Або стривай, може,

найкраще підійде «зграя». З тим, як вони розтинають безхмарне небо, а їхнє пір'я виблискує в призахідному сонці, «зграя» й справді здається доречною.

Вітер куйовдить моє волосся, і я випльовую пасмо, що залетіло до рота, і міцно заплющую очі. Зіво, збережи, я точно з'їхала з глузду. Чому ще я розмірковую про належну термінологію для групи солдатів у польоті, коли важливо зосередитися на тому, що ці пернаті мудаки мене викрали й тягнуть до Тірену?

Коли я розплющую очі, переді мною постають розкішні металево-сріблясті крила принца, що несуть нас крізь холодне повітря. Під час першої частини цієї мандрівки я перебрала цілу гаму почуттів: зраду, шок, горе, гнів, біль. Але тепер я відчуваю лише заціпеніння.

Мене це влаштовує. Заціпеніння краще, ніж тонути в болі через загиблих і розбите серце.

Заціпеніння краще, ніж непокоїтися за сестру Лізу, особливо коли жоден із моїх небажаних супутників у польоті не відповідає на мої запитання про неї.

Заціпеніння краще, ніж переживати, чи вижили Нік і Ейбел, друзі й члени мого льотного загону у Флайтгейвені, після тіренської атаки. Чи що сталося із Зефіром, моїм алікорном, і з усіма іншими алікорнами та драконами, яких звільнили.

А заціпеніння безперечно перемагає каяття через безглузду смерть моєї найкращої подруги Олів.

Біль встромляється мені в серце. Я заштовхую це відчуття в діру й замерзаю зверху льодом, ув'язнюючи біль, мов рибу під кригою на ставку.

Ще ні. Я ще не можу з усім цим розбиратися. Якщо розберуся, то зламаюся, а я не збираюся демонструвати таку вразливість перед жодним із цих виродків.

Крилата *зграя* тіренських солдатів мовчить, поки ми долаємо решту океану. Повітря на такій висоті дихається важко. Скільки б я не вдихала, відчуття таке, ніби я щойно виринула після надто довгого перебування під водою. Усе, що я можу, це чіплятися за Стерлінґа й намагатися осягнути все, що сталося відтоді, як він мене викрав.

Одкровення останньої доби крутяться в моїй голові по колу.

Головний льотний інструктор Стерлінґ Торн з Аклеріс не є льотним інструктором.

Він принц королівського дому Барда.

Молодший брат його королівської високості Джаспера Барда, короля Тірену.

Мій зрадник.

А я йому хто? Бранка? Біженка? Не те щоб я хотіла його вихваляти, але, мабуть, він таки врятував мене від хаосу, що настав після того, як дракон-відступник влаштував на нашому випробуванні різанину.

Після годин мовчазного польоту я так і не дійшла жодних висновків про те, що відбувається. Я лише породила більше запитань.

Найголовніше з яких: *чому*?

Навіщо принцові прикидатися під вигаданим іменем і набиватися в довіру до короля ворожого королівства, щоб удавати льотного інструктора? Його послали шпигувати за Аклеріс? За королем Ксеноном? За мною? Він із самого початку планував мене викрасти? Якщо так, чому не схопив мене тижні тому?

Він міг викрасти мене й віднести до Тірену десятки разів.

Попри мої спроби замкнути емоції, страх повзе мені по спині, поки запитання без відповідей і далі маршують думками. Чого могла б хотіти тіренська королівська родина від дев'я-

тнадцятирічної володарки вогню з Аклеріс, яка мала лише жменю тижнів, щоб навчитися користуватися магією, тренуватися зі зброєю й їздити верхи на алікорні? Як би надуманою не здавалася ця думка, чи можливо, що я зовсім не аклеріанка, а тіренка? І не якась пересічна тіренка, а драконоклікачка?

До того, як мене викликали до Флайтгейвена, я була нікчемою, що провела більшість життя під замком, під пильним оком матері.

Хоч я й жила в замку, вона рідко дозволяла мені блукати землями чи залишати територію. Відколи моя вогняна магія в дитинстві підпалила стайні й мало когось не вбила, моя перелякана мати відмовилася випускати мене з-під свого нагляду. Навіть попри таблетки, які я почала пити, щоб приглушити свої сили.

Мої нечасті потайні нічні вилазки до міста, щоб допомогти подрузі наповнювати комору з їжею для знедолених, були єдиними проблисками свободи.

Аж доки моя сестра Ліза не зникла, а мене не викликали до Флайтгейвена.

Тепер я знову бранка.

— Усе гаразд, Ноксе?

Чоловік із бронзовими крилами запитує, зиркнувши на нас. Принц буркає у відповідь:

— Так.

З мого положення під ним я не можу не помітити, як його нижня губа раз у раз напружується, ніби щось його непокоїть.

Не те щоб мене це цікавило. Мені цікаво інше: чому цей чоловік назвав його принцом Сілвером, коли вперше мене схопив. Тоді я була надто приголомшена, щоб на цьому зациклюватися, але відтоді в мене було досить нагод подумати. Королівства знають його як принца Нокса Барда, тож, гадаю, Сіл-

вер мусить бути якимось прізвиськом чи кодовим іменем. Але попри цікавість я відмовляюся питати.

Я відмовляюся створювати в цього покидька враження, що мені хоч трохи не байдуже.

Крила того покидька, величні й жахливі своїм величезним розмахом, б'ють повітря потужними поштовхами, поки ми спускаємося крізь просвіт у хмарах. Я думала, що знаю його, довіряла йому, але чим ближче земля, тим дужче тисне тягар його зради.

Він відірвав мене від єдиної батьківщини, яку я знаю, щоб віддати людям, проти яких мене вчили воювати.

Бо він один із них.

— Майже на місці, Ларк. — Він говорить рівним, холодним тоном, ніби морозне повітря, крізь яке ми летимо, висмоктало з його тіла кожну краплину тепла.

Гадаю, тепер, коли маски скинуто, йому більше не потрібно прикидатися.

Спуск Нокса сповільнюється, коли ми прориваємося крізь останній клаптик хмар і наближаємося до двору, не схожого ні на що з бачених мною. Тіренські солдати навколо нас теж підгрібають повітря потужними крилами, щоб пригальмувати.

Мій погляд ковзає вгору вздовж ліній неможливо високого й величного палацу з довгими арками з блідого каменю. Навіть із повітря я бачу, що сади розкішні. Живоплоти, підстрижені у форми драконів. Мощені доріжки, викладені химерними візерунками, і буяння квітів усіх кольорів веселки.

Усередині садів вежі пронизують небо з елегантністю, що перевершує все, що я бачила в Аклеріс.

Шедевр цього палацу можна повністю оцінити лише з повітря.

У краї, де громадяни так само охоче прилітають, як і приходять пішки чи приїздять каретами, усе тут, схоже, створено у більшому масштабі, щоб урахувати крила.

Тут кожна вежа пишається широкими вікнами з довгими балконами з низькими кам'яними балюстрадами. Досить низькими, щоб об них перечепитися. Їхнє призначення лишається для мене загадкою, поки один із солдатів не приземляється на балкон, не відчиняє вікно, як двері, і не вбігає всередину.

Очевидно, він біжить уперед повідомити про наше прибуття. Але кому? Самому королю?

Щойно кожен солдат приземляється, він робить дивне знизування, ніби розминає плечі, і його крила зникають з очей.

У мене паморочиться голова.

У вухах дзвенить.

Я ніколи не була так далеко від дому. І ніколи не почувалася такою розгубленою чи не на своєму місці. Навіть у перший день в Академії Флайтгейвен.

Навколо нас палац обіймає товста оборонна стіна, всіяна бійницями, що охороняє величезну споруду від зовнішнього світу.

— Ласкаво просимо до Королівського палацу Тірену. Мого... дому. — Стерлінґ відпускає мене на бруківку двору. Коли його погляд ковзає по мені, на його обличчі мигцем з'являється дивна емоція, а тоді риси знову застигають у нечитабельній масці.

Відступивши, я потягуюся й розминаю затерплі після годин в одній позі м'язи. У темно-карих очах Стерлінґа з'являється жорсткий блиск, якого раніше там не було.

Попри те що він явно волів би бути де завгодно, тільки не тут зі мною, він усе одно такий привабливий, що аж скажено.

Високий, широкоплечий, мускулистий, він за роки тренувань і боїв перетворив своє тіло на спокусливу зброю. Шкіряна стрічка збирає більшу частину його густого темного волосся з обличчя, і лише одне пасмо-втікач цілує багату бронзову шкіру високої вилиці. Щетина за день вкриває нижню половину обличчя, майже ховаючи шрам, що пролягає вздовж його різьбленої щелепи.

Усе це разом створює чоловіка суворої й небезпечної краси. І хоч я б хотіла сказати, що його зрада вбила мій потяг до нього, це було б брехнею.

Я кліпаю, і його сріблясті крила зникають. Він сховав їх магією, так само як і решта тіренців.

Ця буденна демонстрація магії стає різким копняком у живіт. Нагадуванням про те, як я довірила цьому чоловікові своє тіло й серце, а він увесь цей час мене обманював.

Час і інтимні миті, що ми розділили, нічого для нього не значили. Я була завданням. Не більше.

Моє серце тріскається, і я заштовхую в скриню та замикаю там муку, що загрожує мене задушити. Жахливий біль у грудях паралізує мене дужче, ніж страх перед невідомою долею. Мені потрібно залишатися гострою, але зберегти ясність розуму неможливо, коли плутанина бридких почуттів намагається мене задушити.

— Я ніколи тебе по-справжньому не знала, — шепочу я.

Щось схоже на жаль майне на його обличчі. Мигтіння зникає так швидко, що я певна: мені здалося. Він хмурить брови, коли до дедалі більшого гурту тіренських солдатів долучається високий худорлявий чоловік із короткою русяво-каштановою чуприною та м'якими карими очима. Він не в табарді, як більшість вояків, що виходять із палацу нас зустріти. Він вдягнений, як солдати, з якими ми прилетіли.

Очі Стерлінґа, ні, *Нокса*, спалахують. Його плечі розслабляються, коли він простягає руки, щоб стиснути чоловікові передпліччя.

— Блере Джеймсоне, радий тебе бачити.

Вони плескають одне одного по спині на чоловічий манер обіймів.

— Радий, що ти повернувся, — Блер кидає на мене насторожений погляд і знову звертається до принца, — ваша високосте.

Стерлінґ махає рукою й супиться:

— Облиш церемонії. Ми не при дворі.

— Не вдавай, ніби не скучав за титулом, — озивається з-за моєї спини інший голос. — Як воно було бути звичайною людиною за час у Аклеріс?

Я напівобертаюся до того, хто говорить. Під час польоту сюди я дізналася, що широкоплечий чоловік із пронизливими блакитними очима та червонувато-каштановим волоссям, зав'язаним шкіряним шнурком, це Аґнар Керрін. Легкі веснянки припорошують його вродливе, поцятковане боями обличчя.

Щось у ньому видається мені знайомим, хоч я певна, що ніколи не зустрічала його до сьогодні.

Усі троє дивляться на мене з різним ступенем занепокоєння, але якщо вони чекають, що я розвалюся, то нехай готуються простояти тут увесь день. Я розправляю плечі. Ні за що не зіщулюся й не покажу їм, наскільки я розхитана.

Щелепа Стерлінґа смикається.

— Було... інакше. Іноді навіть освіжало бути льотним інструктором без жодних обов'язків, окрім як стежити, щоб ледь здатні аклеріанці пережили навчання.

Я примружую очі. *Ледь здатні*? Який бовдур.

Стиснувши зуби, я відвертаюся від чоловіків, поки не бовкнула дурницю, і натомість розглядаю архітектуру. Вежі здіймаються з грацією, що суперечить їхній міцності, увінчані елегантними шпилями. Химерне різьблення зі сценами тіренської історії прикрашає вікна й двері, їхні легенди викарбувані в самому камені.

Я підступаю ближче. Різьблення розповідає історію. На одній сцені дракон і величний птах із вогняними крилами б'ються пліч-о-пліч.

Мозолисті пальці торкаються моєї руки. Я здригаюся й бачу Стерлінґа поруч.

Він киває на сцену:

— Легенда каже, що феніки були наймогутнішими створіннями, які будь-коли жили. Окрім богів, звісно.

Моя кров закипає від його безмежної нахабності й варить мій здоровий глузд.

— Дай-но я з'ясую. Ти брешеш мені, зраджуєш мене, викрадаєш мене, тягнеш до ворожого королівства, і ти серйозно стоїш тут і читаєш мені лекцію з історії, ніби нічого не сталося?

Позаду нас один з його друзів кашляє, ніби намагається приховати сміх.

Стерлінґ ігнорує мій спалах і веде далі свій імпровізований урок:

— Феніки були священними. Настільки шанованими, що спроба заподіяти шкоду одному з них була злочином, за який карали смертю. Боги не завжди сходяться в поглядах, але в цьому вони були єдині.

Я розглядаю різьблення, заінтригована попри себе. Тупіт чобіт, що наближаються, перериває мої оглядини й нагадує про моє скрутне становище. Лід скує мені жили.

Що зі мною буде? З Лізою? Моя сестра взагалі тут, чи це була ще одна брехня, щоб тримати мене в покорі?

У цьому дивному місті все збудовано для тих, хто має крила. Широкі проспекти, високі дахи й дуже мало зовнішніх дверей на першому поверсі. Навіть мури мають ефірний вигляд, попри відсутність шляхів утечі. Я б ніколи не перелізла через них, перш ніж мене знову спіймали б.

У мене немає жодної надії втекти від крилатих тіренців. Жодного готового шляху відступу… хоч я б і не знала, куди йти, якби знайшла його. Поки король Ксенон хоче мене, я не певна, що будь-де в Аклеріс безпечно. Флайтгейвен точно не варіант, а замок Екстон був би виключений, навіть якби мати мене не зрадила.

Я не можу тут залишатися, але мені нікуди йти. І навіть якби було куди, Тірен, імовірно, зберігає відповіді на мою загадкову минувшину. Якщо я втечу занадто рано, можу змарнувати єдиний шанс дізнатися більше про свою біологічну родину й спадщину.

Ця реальність обрушує на мене подвійні хвилі збудження й страху.

Справжня гора чоловіка з коротким рудувато-русявим волоссям наближається, ведучи гурт броньованих вартових, кожен із табардом, вишитим чотирма драконами. Це все, що я можу розгледіти, поки група підходить ближче, а Аґнар і Блер відступають.

Вартові в табардах оточують нас, утворюючи стіну з плоті й м’язів.

— Король наказав негайно привести її до нього, принце Ноксе. — Грізний чоловік, імовірно їхній ватажок, супиться на принца. Судячи з постійних борозен між його яскраво-блаки-

тними очима, зиркати спідлоба, схоже, його улюблений вираз обличчя.

Нітрохи не збентежений, Нокс киває на знак згоди:

— Звісно, Гайде.

Двоє чоловіків обшукують мене на предмет зброї, а тоді хапають за плечі й мовчки ведуть стежкою до палацу. Намагаючись не спіткнутися, я примудряюся переставляти ноги достатньо швидко, щоб устигати за раптовим поспіхом.

Летіти до цього дивного нового місця на руках у Нокса було досить принизливо, але принаймні я його знаю. Ці незнайомці, з обличчями, схованими під шоломами, які тягнуть мене, як ганчір'яну ляльку, радують мене ще менше.

Замість того щоб заступитися за мене чи бодай щось пояснити, принц мовчки пересувається вперед нас. Досі в одязі Академії Флайтгейвен, він вирізняється майже так само, як і я.

З серцем, роздертим зрадою, і розумом, що кишить запитаннями без відповідей, я йду за принцом Ноксом Тіренським у лігво ворога.

Хватка на моїх руках незламна, поки вартові просувають мене крізь натовп глядачів.

— Хто всі ці люди? — Може, хоч одна відповідь допомогла б вгамувати кислоту, що підступає до шлунка.

— Піддані королівства. — Поза Нокса лишається розслабленою, коли він практично пливе вперед в оточенні власної свити вартових. Чи він грає виставу для людей навколо, чи справді так спокійний? — Вони не звикли до чужинців.

Чужинці.

Це слово дзвенить у вухах. Наразі я чужинка, у якому б королівстві не була.

— Я можу йти сама, якщо ви дозволите моїм ногам торкатися землі. — Я намагаюся вирвати руку, коли ми піднімаємося

полірованими чорними сходами, але тиснява тіл заважає рухатися. — Невже це справді...

Я застигаю на верхній сходинці.

Поруч зі мною солдати зупиняються, не послаблюючи хватки на моїх руках. Мій погляд прикипає до обрисів того, що я прийняла за двох вартових по обидва боки палацових дверей.

Кислота обпікає горло. Можливо, колись вони були вартовими. Біс його знає, я навіть не можу сказати, чи вони тіренці. Це неважливо.

Важливо те, що двоє чоловіків мертві, їхні голі груди нанизані на шпичаки, що стирчать зі стіни палацу, як свині на рожні.

Глибоко вдихнувши, я ковтаю жовч, що загрожує вирватися з рота.

— Чому?

На моє пошепки поставлене запитання Нокс зиркає в мій бік, його незворушний вираз нічого не видає. Ніби голі чоловіки, настромлені на шпичаки, з головами, навіки схиленими до засохлої крові, що зібралася під їхніми ногами, це буденна справа:

— Мене давно не було вдома. Але якби мені довелося вгадувати, вони не догодили королю.

Не догодили королю? Як він може говорити таке так недбало, ніби коментує погоду?

Важливіше запитання... який правитель вбиває людей і залишає їх на загальний огляд усього двору? І що вони взагалі могли зробити, щоб *не догодити* йому? Вчинити зраду? Чи просто не погодитися з ним? Криво на нього глянути? Чхнути?

Ніхто більше не пропонує пояснень, а вартові міцніше стискають мене, тягнучи по мармуровій підлозі. Щойно ми дохо-

димо до пари химерно різьблених велетенських дерев'яних дверей, вони розчиняються, і мене тягнуть через поріг.

Моє серце гупає, а незнайомі обличчя зливаються в одне. Я не можу думати. Не можу дихати. Я не можу...

Візьми себе в руки.

Хоч я й не чекала на гостинну зустріч, я зовсім не готова зіткнутися з нещадним королем, який наказує вбивати людей за те, що вони йому не догодили.

Але я мушу підготуватися. Мушу поставити найкращу ногу вперед і закопати страх так глибоко, щоб ніхто не здогадався, як я налякана.

Якщо я чогось і навчилася у Флайтгейвені, то це того, що прояв слабкості є помилкою. Надто багато людей у цьому світі насолоджуються тим, що ламають тих, хто має менше сили чи влади, хоч би лише для того, щоб почуватися краще самим.

Хоча дехто з них робить це просто тому, що вони садисти й бовдури.

Я з усіх сил намагаюся не витріщатися, поки ми крокуємо великою залою, де барвисті фрески з небесними битвами й полюваннями на драконів прикрашають склепінчасті стелі, але це складно. Палац всередині, по суті, величезний лабіринт, що ледь не тріскає від пишноти й розкоші.

З обох боків великої зали відкриваються два величезні салони, кожен здатний вмістити бенкети на сотні гостей. Музика лунає з галереї менестрелів, де лютні й флейти плетуть солодкі гармонії, різкий контраст до жахливої сцени просто за палацовими стінами.

Але саме приватні покої короля забирають мені подих. Простір здіймається над нами, а стелю на дві висоти підпирають різьблені колони зі слонової кістки. Гобелени з родоводом тіренської шляхти драпірують стіни, а сонячне світло ллється

крізь вітражі, відкидаючи калейдоскопічні візерунки на мармурову підлогу.

Мої двоє конвоїрів різко зупиняються, відпускаючи мене, і я спотикаюся, перш ніж втримуюся на ногах.

Кров реве у вухах. Усе відбувається надто швидко, а страх, який я доблесно придушувала, вислизає й розпускає всередині моїх вен паморозь.

Охоронець, якого Нокс назвав Гайдом, пірнає в низький уклін:

— Його Величність, король Джаспер з дому Барда, Перший з Імені Свого, Володар Тіренського Народу.

Нокс робить так само, залишаючи мене єдиною, хто ще стоїть у залі, коли я опиняюся віч-на-віч із королем Тірену.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/court-of-secrets-and-flames/